

Topònims franquistes als mapes de Google

La versió castellana del navegador ofereix topònims que no són oficials

'San Baudilio', 'San Quirico', 'Playa de Aro' o 'Llansà' són alguns dels noms

Més de 400 treballadors han perdut la vida en els últims 5 anys

Denuncien la falta de previsió empresarial

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIMECRES • 25 d'abril del 2018. Any XLIII. Núm. 14617 - AVUI / Any XL. Núm. 13487 - EL PUNT

L'ESPORTIU

Zoido justifica la persecució del groc

FINAL DE COPA • El ministre diu que no va donar cap ordre però defensa la confiscació de samarretes **CLUB** • El Barça vol explicacions del govern espanyol i de la federació per l'actuació contra l'afició blaugrana

EUROPA-MÓN

P24

Trump fa broma i estira de la mà Macron a la Casa Blanca, ahir durant la visita del president francès ■ REUTERS/KEVIN LAMARQUE

Trump i Macron, de la maneta

El president francès visita la Casa Blanca i reforça l'aliança amb els EUA

Nacional

P6

Els presos demanen el trasllat a Catalunya

Institucions Penitenciàries castiga Sánchez per la gravació del 21-D

Nacional

P8,9

El vot delegat de Comín exacerba Estat i oposició

La cambra accepta la petició i Rajoy diu que va a totes per impedir-ho

FINANÇAMENT RÀPID I PROFESSIONAL PER A SITUACIONS URGENTS. RESPOSTA EN 24 H!

EURO CREDIT
La primera financera familiar que suma

Telèfon: 972487222

www.tqueurocredit.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

L'esperit

El dia 23 és el dia, però des que l'any 2007 vaig començar a publicar que m'he proposat que l'esperit de Sant Jordi s'estengui tot l'any. És un repte, ho sé, però aconseguir-ho és fer bona aquella frase que diu que els llibres no es moren l'endemà de Sant Jordi. I que els llibres estiguin vius –més enllà de la diada que marca el calendari i la indústria editorial– vol dir que es llegeixin, que se'n parli i que tinguin una presència normalitzada entre nosaltres tot l'any. És feina de tots però principalment dels que ens dediquem o volem mirar de viure del *cueto*. També hi juguen un paper determinant els mitjans que han de fer una aposta decidida per donar espais visibles als llibres. Això ajudaria a desestacionalitzar Sant Jordi. I les escoles. Si tractessin la lectura com un premi més que no pas com un càstig aconseguiríem fomentar i incentivar la lectura de manera plaent. Qui no pot abdicar de les seves responsabilitats en aquesta qüestió són

Des de casa hem d'ajudar la mainada a trobar el gust per la lectura sense forçar però escoltar-la i guiar-la perquè s'hi puguin capbussar tots sols

les institucions. Han d'estar de manera compromesa i sense complexos al costat de la literatura. I, finalment, és clau el paper de les cases, de les famílies. Des de casa hem d'ajudar la mainada a trobar el gust per la lectura sense forçar però escoltar-la i guiar-la perquè s'hi puguin capbussar tots sols. Un llibre és un mitjà de comunicació. Comparteix amb els altres, els convencionals, la capacitat de seduir i d'entretenir, de formar i d'informar. Però, a més, té el poder de fer-nos viatjar, de descobrir-nos nous al costat de casa o aprofundir en cultures llunyanes. A conèixer-nos millor i aprendre a llegir els nostres pensaments i actituds gràcies a una història o un personatge que t'agafa de braç i et dona les claus per interpretar la realitat, la que vivim o la que ens ha precedit. Que pensis i que somnis, que et facis ric, gran i lliure. Diuen que tots els sants tenen capvuitada, és a dir que encara hi ha marge per poder-los celebrar vuit dies després. Deixeu-me que us proposi alterar la dita pel bé de tothom, celebrem-ho durant tot l'any i mantinguem viu el seu esperit.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La invenció de Sant Jordi

El dia de Sant Jordi, l'escola dels Escolapis on vaig estudiar em va donar l'oportunitat de rememorar els *sants jordis* de quan era petit durant la presentació d'una exposició de dibuixos i escultures fets pels alumnes actuals. L'evocació aviat va ser feta: no hi havia llavors Sant Jordi al carrer, com a l'escola no hi havia a penes classes de dibuix. I si dibuixàvem, les làmines que produïem no haurien pogut ensenyar-se enlloc perquè en sabíem tant com el mestre o potser, alguns, millor que el mestre. El meu pare era dibuixant professional. A mi no m'estranyava que el seu ofici no s'ensenyés a escola. Tampoc no ens ensenyaven a fer bombetes ni a ser fuster tot i tenir amics els pares dels quals treballaven en un forn de vidre o en una ebenisteria. Les assignatures eren unes altres: gramàtica, matemàtiques, història, llatí... Saber dibuixar potser no ens hauria fet dibuixants però ens hauria estimulat la creativitat, com es diu ara i com vaig dir als alumnes reunits amb motiu de l'exposició. Saber agafar un llapis i saber veure els colors és important per bellugar-se pel món.

“Hi cap tot: teatre, música, recitals, gegants i reivindicacions

Però parlava de Sant Jordi. A la meua escola, que tenia un vernís català molt acusat a pesar que totes les classes es feien en castellà, no ens van parlar mai de sant Jordi, ni com a titular del santoral ni com a protector de llibres i roses. El meu oncle Enric Tria era llibreter. Aquell dia muntava davant del seu establiment una parada. Era l'única en tota la ciutat. El negoci se li animava aquell dia una mica, però tampoc gaire. Les roses, si hi havia algú que hi pensava, s'adquirien a l'interior de les floristeries. Si algú hi pensava, li feia mitja vergonya anar amb una rosa, *rosa rosae*, pel carrer.

Dilluns, Sant Jordi, per arribar al local on havia de parlar vaig trigar tres quarts de rellotge. Normalment el camí es fa en deu minuts. Parades de llibres i de roses a banda i banda del carrer, i un tap de gent monumental. Les transaccions comercials de llibres duraven des de divendres. Tot un cap de setmana de Sant Jordi. Jo no sé si “el règim del 78” o la “transició” van ser tan nocius com ara es proclama. Sí que sé que en aquests anys a més de fer hospitals, carreteres i escoles i escola, ens hem inventat una festa que s'ha convertit en la festa major de tot un país. Reclamo la part de mèrit del resultat, ni que sigui com a contribuent. Hi cap tot: teatre, música, recitals, conferències i molta exteriorització, amb balls de gegants, correfocs... Aquest any ha tingut un ingredient nou: roses grogues i activitats per reclamar la llibertat dels presos polítics. Els que s'hi han apuntat, és clar: els que no esperaven que el règim del 78 i la transició acabessin donant aquests resultats. Caurà el règim? Anem a una altra transició? Sempre hi haurà Sant Jordi, això no ens ho treu ningú.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabatés (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/bm4o9c>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

“Només” 199 camisetes

El ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, ahir no només va tirar pilotes fora quan li preguntaven sobre l'actuació de la policia espanyola a la final de la copa del rei sinó que, a més, es va permetre el luxe d'acollonar-nos. “Si el Barça va rebre 24.000 entrades i la policia només va intervenir 199 camisetes grogues, és possible que en realitat no s'hagués prohibit el color groc a l'estadi o bé que vostès no tinguin tant de suport com diuen tenir”, va respondre Zoido al senador Josep Lluís Cleries. Però, quin ministre és aquest, que es permet dir coses com aquestes? Ho troba normal, el ministre, que la policia faci retirar camisetes de color groc d'un estadi? I que siguin “només” 199 –que això és el que ens diu ell–, el consola? Ni una, de camiseta, haurien d'haver retirat, senyor ministre. Ni una. Diu Zoido que es van retirar les camisetes i les bufandes de color groc perquè

“Quin ministre de la policia és, aquest que es vanta que retirin camisetes en un partit perquè són de color groc?”

portaven “lemes i logos polítics” per evitar incidents perquè es tractava “d'un partit d'alt risc”. I a mi em sembla que no. Perquè se'n van retirar que no portaven cap mena de logotip, simplement perquè eren de color groc, i perquè ja em diran quina mena de risc suposaven. “No tinc res contra el groc”, diu Zoido. I es permet el luxe

d'acollonar-nos al darrere: “No soc supersticiós”, hi va afegir somrient. Però, què s'ha cregut, aquest senyor? Com és que un membre de l'executiu que govern el país no fa ni una reflexió del que està passant? Quin ministre de la policia és, aquest senyor, que està orgullós que els seus agents es dediquin a fer treure camisetes als seguidors d'un partit de futbol, que persegueixin regidors per haver-se posat un nas de pallaso o que acusin de terrorisme activistes que tallen carreteres? Però l'altra pregunta, i probablement encara més important, és: quin és aquest Senat que quan hi va un ministre de l'Interior i reconeix que la policia va fer treure camisetes (camisetes, vaja quina arma!) als espectadors d'un partit de futbol no hi ha cap daltabaix. Perquè no eren camisetes, senyor Zoido, el que va segrestar la policia. Ni camisetes ni bufandes ni xiulets. Era la llibertat d'expressió.

De reüll

Anna Serrano

L'amenaça groga

Al reprovat ministre Rafael Catalá l'ofenen els llaços grocs. Ho confessava públicament fa uns dies al Congrés dels Diputats, on etzibava al diputat Carles Campuzano com n'era, d'afortunat de poder assistir a la cambra espanyola lluint el distintiu per reclamar la llibertat dels presos polítics a la solapa. La piconadora popular i, per extensió, de la resta d'institucions de l'Estat contra l'independentisme ha arribat a extrems tan delirants com el d'atacar un color. El groc és denunciabile. I condemnable. Color canari, llimona o

La piconadora ha arribat a l'extrem d'anar en contra d'un color

fluorescent, els de blau, amb la inestimable col·laboració dels de taronja, el consideren una greu amenaça i aplaudeixen el requisament de samarretes, bufandes i cartells que va perpetrar la Policia Nacional en la final de la copa del Rei, a Madrid. Acció esperpèntica que ha acabat amb el

titular d'Interior, Juan Ignacio Zoido, traient-se les puces de sobre respecte a qui va donar l'ordre de confiscació, però assegurant que es va fer en compliment de la llei de l'esport, que impedeix exhibir símbols polítics als camps. El groc ho és? Les imatges del cap de setmana són demolidores i l'intent del PP i Ciutadans de justificar-ho provoca calfreds. Als de l'Espanya en blanc i negre els molesten els colors. El groc, recordatori constant que des del 16 d'octubre hi ha presos polítics i altres dirigents a l'exili, més. És el barem del seu respecte a la llibertat d'expressió.

Les cares de la notícia

PORTAVEU DEL PP AL CONGRÉS

Rafael Hernando

Indecent

Cada dia que passa el portaveu del PP apuja el to contra l'independentisme, en un intent descarat de superar el discurs de Ciutadans. L'última ha estat acusar-lo de nazi, com ja ha fet en altres ocasions. La incapacitat de fer política els porta a banalitzar, sense embuts, el nazisme.

EX-PRIMER MINISTRE FRANCÈS

Manuel Valls

Despropòsit

Valls, superat el seu fracàs en la política al seu país, es mostra ara disposat a ajudar en el que calgui Cs, i això inclou ser l'alcaldeable per Barcelona. Tot un despropòsit, col·locar de cap llista algú que no coneix la ciutat i els seus problemes. Què clar que els interessa una altra cosa.

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

Pressió a Foment

L'alcaldesa ha denunciat les reformes legislatives per facilitar els desnonaments i ha recriminat al govern de l'Estat que descarregui en els ajuntaments la gestió de les conseqüències. Només l'any passat l'Ajuntament va atendre 2.351 famílies, i Colau reclama més recursos.

EDITORIAL

Zoido nega la llibertat d'expressió

■ Les explicacions que va donar ahir al Senat el ministre de l'Interior espanyol, Juan Ignacio Zoido, sobre la confiscació de camisetes grogues abans de la final de la copa, són gairebé pitjors que els fets que les provoquen. Amb un to tavernari, impropï del que s'esperaria d'un representant institucional, va convertir les seves respostes en un atac visceral, carregat de demagogia, contra els que han qüestionat l'actuació de la Policia Nacional envers els aficionats del Barça que dissabte van ser 'despullats' per força de les peces de roba de color groc que portaven abans d'entrar al Wanda Metropolitano. Zoido, com ha fet tantes vegades, va negar l'evidència i va seguir, fil per randa, el guió que ja havia marcat al matí el portaveu del PP al Congrés, Rafael Hernando, que no només va valorar com a molt positiva l'actuació policial, sinó que va titllar de “fanàtics” els seguidors blaugrana als quals se'ls van requisar les pertinences. Les al·lusions del ministre a la denúncia de la fiscalia contra professors d'un institut de Sant Andreu de la Barca sense venir a tomb són, simplement, miserables.

Els fets de dissabte i l'esperpèntica resposta del ministre Zoido i del portaveu popular Hernando els inhabiliten per als càrrecs que ocupen i posen en evidència, una vegada més, la feblesa d'un estat que ha entrat en una espiral autoritària de tal magnitud que justifica sense rubor l'amenaça i l'ús de la força per impedir qualsevol crítica al poder establert. Segrestar la llibertat d'expressió en qualsevol àmbit –l'art, la música, l'esport...– és un símptoma de degradació de la qualitat democràtica que hauria de posar en alerta sectors de la societat espanyola que fins ara no han aixecat ni un dit.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Setge a Le Pen

El president de França, François Hollande, fa una crida a la mobilització contra la candidata i recomana el vot per Macron el 7 de maig.

10
anys

Previsió per la N-II

L'N-II deixarà la costa del Maresme. L'Estat i la Generalitat signen la transferència dels 52 quilòmetres de Montgat a Tordera.

20
anys

Borrell s'imposa

El diputat català Josep Borrell s'imposa al secretari general del PSOE, Joaquín Almunia, amb el 54,8% dels vots contra el 45,2%.

Full de ruta

Carina Filella

Ignorància i indiferència

Després de tantíssimes coses, fins i tot la d'haver-nos hagut de treure les samarretes grogues per entrar a un estadi de futbol (on anirem a parar?), Inés Arrimadas (Ciutadans) va demanar dilluns que la diada de Sant Jordi havia de ser un "dia apolític" i "de tot els catalans". A aquestes altures de tot plegat, l'apoliticisme hauria d'estar més que mai de capa caiguda, excepte en aquells organismes que, per obligació i per dignitat social, s'han de mantenir del tot allunyats de la política: la justícia. Quan les decisions dels òrgans judicials segueixen criteris polítics ja hem begut oli. I n'hem begut fins ofegar-nos, d'oli, aquests darrers temps. Però tornem al que anàvem. Deu ser molt difícil mantenir la neutralitat que suposadament tenen les persones que diuen que no els interessa la política, que se'n mantenen alienes, que segons els diccionaris son apolítiques. Em ve al cap aquell acudit on un filòsof preguntava a un altre quin pecat és

Deu ser molt difícil mantenir la neutralitat que suposadament tenen les persones que diuen que no els interessa la política, que se'n mantenen alienes

pitjor, si la ignorància o la indiferència, i l'altre contestava: "Ni ho sé ni m'interessa". Davant dels embats que en els últims anys han rebut el govern i el poble català, que demanin al poble que sigui apolític –que ni sàpiga ni li interressi– sona a burla. Que en una diada com la de Sant Jordi els catalans no deixin anar ni una sola espurna de protesta, encara que sigui tan amable com és la de comprar una rosa groga, seria il·lògic. I no, comprant una rosa groga o embolcallant-nos amb una bufanda groga no hem incitat ningú a cometre cap acte violent. Els catalans no ho som, d'eixe mon. Ja ho deia Joan Fuster (que d'ignorant no en tenia ni un pèl), que "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". No ho volem ser, apolítics. Ni per Sant Jordi ni cap altre dia. No ho podem ser, perquè si no cauríem en la ignorància i la indiferència dels qui ens volen callats i sotmesos. Visca l'apoliticitat en els òrgans judicials, però que el compromís social i polític campi lliure per fora. ■

Tribuna

Josep Milà Albà. Arquitecte de l'Assemblea del Vallès

Cap on vol anar el Col·legi

L'existència d'agrupacions professionals és coneguda des de l'època dels romans. És a l'edat mitjana quan, com a enfrontament als poders feudals, els gremis prenen una força determinant en la vida pública de les ciutats. Després, al llarg de la història han estat regulats, segons els seus usos (o abusos) i del servei que han fet a la societat. Els col·legis professionals són hereus d'aquells gremis, però amb diferències. Ja no són exclusius dels interessos dels seus col·legiats (associats) sinó que inclouen "la protecció de l'interès general, de la seguretat i la defensa dels drets dels ciutadans i usuaris" alhora que, al nostre país, el "dret" a associar-se és obligatori.

EL 10 DE MAIG EL COL·LEGI D'ARQUITECTES de Catalunya celebra eleccions. El sistema resulta una mica embolicat, entre degà, presidents, juntes, delegats i assemblees, s'ha de fer un croquis explicatiu per entendre-ho. Tres arquitectes es presenten a degà. Ja han començat a fer campanya. Aquesta s'ha omplert de tòpics dignes de contesa política: canvi, regeneració, paritat de gènere, millores en

la gestió, atenció als joves i als grans, participació, transparència, neutralitat. Són termes que cada quatre anys, amb petites variacions, sentim reproduïts. Al final del cicle, passes llista i veus que, alguns, són més producte de màrqueting que de discurs real.

CAL POSAR SOBRE LA TAULA d'altres qüestions: estem d'acord amb l'obligatorietat de col·legiar-se? El col·legi tracta igual els assalariats, els autònoms o els empresaris? El petit arquitecte estarà representat a les juntes? Es generaran sistemes de participació real i voluntària dels com-

panys, tal com funcionem en alguna part de territori, o retornarem a les centralitats de decisió fiscalitzadores? Tal com estem avui en dia a Catalunya, recuperem el col·legi aquella visió crítica de les èpoques del franquisme i que va representar un referent en la vida social de Catalunya, o ara ja no cal? Farem aportacions en la política d'habitatge o en la redistribució del territori o en la simplificació dels tràmits burocràtics? Com ens postularem davant de les injustícies socials i polítiques vigents? De debò algú s'ha cregut que ser neutral demostra tenir sentit de la justícia? O ens quedarem muts? Quina és l'aportació que ha de fer el col·legi a la societat catalana?

QUEDAR-NOS EN EL ROL DELS GREMIS de l'edat mitjana, però envernissats d'una patina de modernitat de vida digital, és molt perillós i fàcil de caure-hi. Que ningú dels que es presenten no pensi que pot perdre vots per manifestar-se amb dignitat i llibertat. Per això no perdrà les eleccions! Ara esperem el resultat d'aquest esport, a vegades prohibit, al qual som tan aficionats a Catalunya: votar!

“Quedar-nos en el rol dels gremis de l'edat mitjana és molt perillós i fàcil de caure-hi

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Qui ha demanat perdó?

■ Qui ha demanat perdó per les 200.000 persones que va fer afusellar l'assassí més gran de la història d'Espanya, Francisco Franco Bahamonde? Ningú no ha demanat perdó. Em sorprèn que l'Església demani perdó ara i no en demani per dur sota pal·li, durant tants i tants anys, el Generalíssim; beneït d'aquesta manera, en nom de Déu, els seus afusellaments. Qui demana perdó pels llargs anys de dictadura? Qui demana perdó per les generacions que van néixer i viure sense drets fonamentals? Qui demana perdó pels fills i filles dels afusellats que van créixer sense pare o sense mare o totes dues coses? Qui demana perdó?

Podria repetir-ho mil vegades. En aquesta Espanya es demana perdonar 900 morts (ben demanat) però es glorifi-

ca repetidament, de paraula i fets, el/s responsable/s de més d'1.000.000 de morts. D'aquesta Espanya ens volem separar.

JOAN COLLET
Vilassar de Mar (Maresme)

Europa, què penses fer?

■ Crec que Europa només té una solució. Reconduir-ho i escoltar la voluntat de llibertat del poble català, obligant Espanya a parlar. Europa no pot seguir fent els ulls grossos amb Espanya i que li surti una altra Hongria al sud, on els drets humans d'una important part de la població com és Catalunya siguin més a prop del sofriment del Kurdistan turc que del que ha de ser una part pròspera d'Europa. Sra. Merkel, amb Turquia potser aquesta aposta li pot funcionar, que ho dubto, però amb Catalunya segur que no. Europa se la juga molt i no pot

jugar amb foc. El poble català és pacífic però sap molt be on va i no hi ha marxa enrere. Amb Europa o sense.

PERE PAJEROLS
Berga (Berguedà)

Teresa Freixas i el supremacisme

■ Al 30 Minuts del 22 d'abril, dedicat al procés i a la situació actual de Catalunya, amb motiu dels sis mesos de l'aplicació del 155, la catedrática de Dret Constitucional Teresa Freixas, reconeguda personalitat antinacionalista (catalana, és clar), va criticar el procés sobiranista qualificant-lo de "supremacista", terme de moda que s'utilitza comunament en lloc de "racista". Aquesta, malauradament, és una nova paraula a afegir a la llarga llista d'insults amb què es pretén desqualificar l'independentisme: xenòfob, racista, excloent, violent, antidemocràtic, colpista, nazi i, darrerament, fins i tot... terro-

rista! I en què caram es basa per tal d'emprar aquest terme tan gruixut? Doncs ni més ni menys en el fet que el català s'imposi per damunt del castellà talment com si fos una llengua superior, quan, en la seva opinió, totes dues són llengües nostres amb els mateixos drets. Sí, certament, té raó la Sra. Freixas, però es dona el cas que, malgrat que totes dues siguin *llengües nostres*, l'una, el català, és la llengua pròpia de Catalunya tal com estableix el nostre propi Estatut i això hauria de ser motiu suficient perquè una persona tan partidària de la legalitat constitucional i estatutària com ella sabés diferenciar entre imposar una llengua (supremacisme) i establir una discriminació positiva en favor del català en tant que llengua minoritària i més necessitada de protecció al seu propi territori.

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llob.)

La frase del dia

“No tinc res contra el groc, no soc supersticiós”

Juan Ignacio Zoido, MINISTRE DE L'INTERIOR ESPANYOL

Tribuna

Melcior Comes. Escriptor

Màquines infernals

Els de la nostra generació vam créixer amb els atemptats d'ETA com a fets quotidians, fins al punt que vam normalitzar que a Espanya hi hagués qui fos assassinat per motius polítics, perquè es considerava que hi havia persones la vida de les quals entorpia un projecte polític, en aquest cas el d'un estat base independent. Vèiem cada parell de setmanes les notícies dels assassinats d'una forma o de l'altra, els trets a la nuca, els cotxes bomba, sabíem fins i tot que la nostra vida podia córrer perill si teníem la mala sort de ser un dels que passaven per allà on esclataven els aparells mortífers.

EL TERRORISME ÉS UNA COSA FASTIGOSA, la sordidesa armada amb una excusa programàtica, l'assassinat filosòfic de qui considera que tota vida és bescanviable i que tothom pot convertir-se en peça fungible per mirar d'aconseguir un ideal polític que podria tenir moltes coses dignes en el seu plantejament democràtic.

DES DE L'APARICIÓ DEL TERRORISME modern, després de la Revolució Francesa, que hem trobat tota mena de grups terroristes: anticolonialistes, antifeixistes, feixistes, comunistes, nacionalistes i ara fins i tot religiosos o islamistes, i conservadors monàrquics, com els que pretenien assassinar Napoleó Bonaparte durant el seu imperi, per restaurar la monarquia dels borbons a França (va ser llavors quan es van inventar els cotxes bomba, anomenats llavors *màquines infernals*, que van causar les primeres morts d'innocents als carrers de París).

QUE HI HAGI HAGUT UN TERRORISME d'esquerres o anticapitalista no treu legitimitat a les idees socialistes; i que hi hagi hagut un terrorisme anticolonitzador no treu noblesa a la causa de la llibertat dels pobles. Que hi hagi hagut, en sentit contrari, un terrorisme d'estat, que s'hagi saltat la justícia per respondre amb la

venjança i l'assassinat polític, tampoc no treu que sigui una causa ben noble la democràcia i la justícia liberal.

ELS QUE VAM CRÉIXER AMB ETA fent de les seves, encara que no haguem patit el terrorisme en la nostra pròpia carn ni haguem vist morir ningú de la nostra família, vam normalitzar la brutalitat, però alhora se'ns recordava de continu, després de cada estossinada, que a través de la violència no hi havia res a pelar. “En absència de violència es pot parlar de tot”, se'ns repetia des dels governs conservadors o socialistes, i això constituïa una lliçó molt important. Qualsevol causa és defensible si es fa pels mitjans polítics habituals: partits, programes, votacions, respecte, debat, etcètera. D'aquesta manera es pot aspirar a ocupar les institucions i promoure des d'allà els canvis legals que facin possible una nova realitat.

ARA QUE ETA HA ANUNCIAT la seva dissolució per a aquest any 2018 ens adonem,

“Ens pensàvem que la lluita de fons era entre demòcrates i assassins, però no, la lluita de fons era per salvar la unitat d'Espanya

però, que la via política pacífica i democràtica no garanteix la viabilitat del projecte sobiranista base, sobretot després del que ha passat a Catalunya aquests darrers anys. Un polític mallorquí (el nom del qual ni val la pena posar per escrit) ha arribat a dir que els catalans no poden arribar a qüestionar la sobirania espanyola, perquè si no es va cedir davant d'ETA, que assassinava, ara menys es cedirà davant del sobiranisme català, per molt que guanyi clarament les eleccions: “No hem estat lluitant cinquanta anys contra ETA per ara veure que el Parlament de Catalunya declara el mateix que volien aconseguir els terroristes a través de les armes. Les víctimes del terrorisme ens demanarien per què van morir els nostres fills.”

ÉS A DIR, QUE COM QUE EL SOBIRANISME català planteja de forma pacífica el mateix repte que el terrorisme base, se l'ha de tractar de la mateixa manera. I sense ni adonar-se que parlant així també usa la violència, perquè se l'apropia amb finalitats polítiques. Ens pensàvem que la lluita de fons era entre demòcrates i assassins –això se'ns deia–, però no, la lluita de fons era –i per sobre de l'estat de dret– per salvar la unitat d'Espanya. Per mantenir la unitat d'Espanya, o el seu imperi d'ultramar, s'han comès durant la història molts crims –fins i tot s'inventaren els camps de concentració a Cuba l'any 1896–, però a ningú no se li acut dir que el nacionalisme espanyol té les mans tacades de sang.

LA FI D'ETA COINCIDEIX amb la fi d'un engany: la d'un projecte polític modern, que es pretenia homologable amb la resta de democràcies europees: el règim espanyol sorgit entre la mort de Franco i la Constitució. Tot l'entramat del 1978 trontolla quan, per haver de parar una causa pacífica i democràtica, s'acudeix als mateixos instruments, perversament manipulats, de la lluita antiterrorista.

De set en set

Ignasi Riera

Perifèries

Als anys vuitanta participàvem en debats sobre les perifèries urbanes. Amb l'arquitecte i urbanista Miquel Roa havíem es-

tat presents en debats internacionals a Torí, Zagreb o París. I a Catalunya, amb el suport de la conselleria de Cultura, funcionaven debats sobre “les àrees urbanes de nova creació”, que quedava millor que dir barris perifèrics, amb persones com Paco Candel o Vicenç Villatoro. Es tractava d'una qüestió bàsica: el creixement, pel que fa al nombre d'habitants, de Catalunya, des del final de la guerra fins a la mort del dictador, no era degut bàsicament a un saldo vegetatiu sinó migratori. Poblacions de l'entorn barceloní o tarragoní havien crescut amb el negoci urbanístic colossal de les dites ciutats satèl·lits, que havien capgirat, com em comentava el sabadellenc Pau Vila, la fesomia geogràfica de Catalunya.

Les lluites obreres i veïnals dels anys seixanta i setanta comportaven actituds de resposta, no sempre pacífica, contra les seqüeles d'aquells creixements desmesurats i mal resolts per les polítiques de la factoria Porcioles. Això va determinar, en part, els resultats de les eleccions municipals de 1979. Malgrat la cotilla econòmica, mai no subratllarem prou la transformació en aquestes àrees aconseguides per aquells consistoris. Les subsegüents eleccions municipals feien balanç d'aquelles conquestes. I, alhora, enfortien la catalanització, cultural i sobretot política, de moltes persones que havien arribat a Catalunya, com deia Miquel Roca, “foragitades de la seva terra”. La feina integradora de les polítiques municipals va ser notable. Ara bé: la llei Montoro, relativa a les competències i als recursos municipals, a més de la influència negativa de la crisi econòmica, ha alentit aquest procés. ¿Que potser això explica la implantació del vot creixent de Cs en les darreres conteses electorals? *Chi lo sà!*

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Estudien accions legals contra el vot de Comin

El govern espanyol respon al sí de la mesa del Parlament a la possibilitat que voti per delegació

“La liquidació del Diplocat reconeix la bona feina feta

Així ho assegura l'ex-cap de premsa de l'organisme liquidat, Martí Estruch

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els presos reclamen el

ACCIÓ Els presos polítics demanen a Institucions Penitenciàries que els traslladin dels penals de Madrid a un de pròxim a les seves famílies **UNITS** És la primera estratègia conjunta **EUROPA** Apel·len als drets dels fills menors

Mayte Piulachs
BARCELONA

Primer front comú judicial dels presos polítics catalans, després de mig any en presó preventiva. Tots els que tenen fills menors demanaran el seu trasllat del penal de Madrid on són ara a una presó de Catalunya per tal de protegir els drets dels infants i joves, tal com recullen diferents organismes internacionals. El president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, ha estat el primer a sol·licitar a la secretaria general d'Institucions Penitenciàries, que depèn del Ministeri de l'Interior, el seu trasllat a una presó catalana, amb l'assessorament de l'advocat Carlos García Castaño, expert en dret penitenciari. Aquesta setmana ho demanaran el vicepresident Oriol Junqueras i els consellers Raül Romeva, Josep Rull i el diputat de JxCat Jordi Sánchez.

La reclamació es fa ara perquè ja s'ha acabat la instrucció de la causa contra l'independentisme català, amb el processament pels delictes de rebel·lió, malversació de fons públics i desobediència a vint-i-dos càrrecs polítics i de la societat civil, dictada pel jutge del Tribunal Suprem. És a dir, que els processats ja no han de compareixer davant del jutge instructor, Pablo Llarena, i només els queda presentar recursos i esperar la data de judici, prevista per a finals d'any. Institucions Penitenciàries sempre denega els trasllats de presos

a centres propers a la seva família fins que hi ha una sentència ferma per tal que els acusats estiguin a disposició del jutge cada cop que ho demani, i per això argumenta que han de ser-hi el més a prop possible. Aquesta fase ja està concluida, exposen els advocats defensors.

Com que són presos preventius, l'última paraula la té el jutge instructor, que en aquesta cas és Pablo Llarena. Llarena ja va denegar als diputats l'assistència als plens del Parlament per poder votar o ser investit president, en el cas de Sánchez i Jordi Turull. La defensa de Sánchez, exercida pel penalista Jordi Pina, ja va demanar l'octubre passat a Institucions Penitenciàries el seu trasllat a una presó catalana, i l'hi van denegar. Té interposat un recurs al Ministeri de l'Interior que encara no li han contestat. Tots els presos polítics tenen clar que serà ben difícil que el govern del PP els aprovi el seu acostament a Catalunya. Per això la majoria s'ho plantegen com una vulneració més de drets fonamentals, que presentaran als tribunals europeus.

En el seu escrit, l'advocat García Castaño apel·la a la legislació vigent que estableix el criteri de màxima proximitat de l'intern a la seva llar per evitar el desarrelament. També recorda que la Constitució Espanyola recull que cal garantir, malgrat la situació de presó, el dret a la vida familiar i a la intimitat. La petició de Cuixart va

Manifestació per reclamar el retorn dels presos polítics a Catalunya, el 15 d'abril passat a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

Les xifres

700

quilòmetres han de fer les famílies dels presos polítics per poder visitar-los als penals als afores de Madrid.

6

mesos fa de la petició de trasllat de Jordi Sánchez a una presó catalana. La hi van denegar.

acompanyada d'un complet informe elaborat per un equipo de juristes amb Iñaki Rivera Beiras, director de l'Observatori del Sistema Penal i Drets Humans de la Universitat de Barcelona.

García Castaño assegu-

ra que si no s'admet la petició, s'estaran vulnerant els drets dels infants a relacionar-se amb el pare, reconeguts tant per la legislació espanyola com per la internacional. La Convenció dels Drets dels Nens de les Nacions Uni-

des, signada per Espanya, obliga els estats a respectar el dret del nen que estigui separat d'un dels seus progenitors a mantenir-hi relacions i contacte directe de manera regular. La defensa de Cuixart entén que els trasllats constants a la presó de Soto del Real del seu fill, d'un any d'edat, afecten el menor perquè la presó “té efectes físics i emocionals per als infants”. Ho corrobora la directora del centre educatiu del menor en un escrit. El centre penitenciari Madrid V, on està empresonat el president d'Òmnium, és a 700 quilòmetres

del domicili familiar. La companya de Cuixart, la periodista Txell Bonet, ja ho va denunciar a la seu de l'ONU a Ginebra el mes passat: “El meu nen d'onze mesos i jo hem viatjat 22 vegades perquè pugui veure el seu pare, sovint només darrere d'un vidre durant 40 minuts, amb contacte físic només permès una vegada al mes. Hem recorregut ja 30.000 quilòmetres.”

Els advocats també fan força quilòmetres per visitar i informar els seus clients i per preparar el judici. “La proximitat també és cabdal”, clouen. ■

L'APUNT
Camuflatge

Emili Bella

És tan poca cosa, el PP a Catalunya, que costa de creure que teledirigeixi la Generalitat sense avergonyir-se de fer-ho amb només un subgrup al Parlament en virtut d'un 155 que és un atemptat a la Constitució. La seva insignificança és directament proporcional a l'alçada del seu líder. En direm líder, tot i que a Catalunya mai no s'ha sabut què lidera el president del PP, si

tot es cuina a Génova. Aquest tal líder, a qui hem vist agredir manifestants, encarar-s'hi per provocar, animar l'aporellisme i altres fatxenderies, era posat el febrer passat com a exemple de polític xenòfob i racista pel Consell d'Europa i la Comissió Europea contra el Racisme i la Intolerància. El camuflatge de la ultradreta a l'Estat, en canvi, no és poca cosa.

trasllat

Sànchez, en la seva intervenció a través d'un àudio enregistrat a la presó per la campanya de JxCat, i ara sancionat ■ ARXIU

Jordi Sànchez, castigat dues hores més sense poder sortir de la cel·la

■ Divuit hores tancat és el càstig per haver enregistrat un missatge per a JxCat ■ Ja el van canviar de mòdul i li van prohibir les visites de la diputada que va gravar-lo

M. Piulachs
BARCELONA

“El càstig per les meves paraules en la campanya del 21-D, gravades per telèfon: (1) 6 mesos d'incomunicació amb @ISerNuri, (2) canvi de mòdul, (3) ara durant un mes 18 h diàries tancat a l'esquifida cel·la#llibertat.” Aquesta piulada des del compte de Jordi Sànchez va encendre ahir les xarxes socials.

La defensa Sànchez va aclarir que des de principi d'abril està complint la sanció per haver enregistrat un missatge per a un acte de JxCat durant la passada campanya electoral, que va fer des d'un mòbil la seva amiga i diputada Núria Guillaumes, un dia que el va visitar a la presó de Soto del Real. La diputada de JxCat no pot anar-lo a veure durant sis mesos, el van traslladar de mòdul, i la novetat és que a partir

La Guàrdia Civil qüestiona la interventora

La unitat de la policia judicial de la VII Zona de la Guàrdia Civil segueix sense trobar pagaments de la Generalitat pel referèndum, però sí bocs expiatoris. En un nou informe, entregat al jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, els agents qüestionen la interventora general de la Generalitat, Rosa Vidal Planella, pel simple fet que en el seu primer informe del febrer passat, en el qual indicava que no s'havia

produït cap pagament de diner públic per l'1-O, no havia alertat que hi havia hagut dos intents per part d'Unipost de cobrar a la Generalitat una factura de 238.965 euros. Fins i tot, en les conclusions, la Guàrdia Civil alerta el jutge que la interventora va ser “convocada” el 21 d'abril passat a “un acte d'unitat i compromís amb el referèndum”, anotació de policia política. En un segon informe, la inter-

ventora general va detallar al magistrat el sistema per adjudicar els serveis postals i els diferents controls que té l'administració catalana pel correcte pagament de factures. El setembre passat, el sistema informàtic i un funcionari van denegar el pagament a Unipost per “data de factura incorrecta”. Avui precisament declara l'exdirector de l'empresa, Pablo Raventós, com a investigat al jutjat.

“És una tortura psicossocial”

En l'informe dels juristes, encapçalat per Iñaki Rivera, es realitza una completa exposició del suport legislatiu que recull els beneficis d'apropar el reclus a un penal del seu entorn familiar. Hi ha normativa espanyola, de la Unió Europea, de Nations Unides, i del Consell d'Europa, que el 4 d'abril passat va publicar directrius als 47 estats membres, als quals recorda que “els fills de pares empresonats tenen els mateixos drets que els altres nens, inclòs el seu contacte regular”.

En el context de les anomenades regles Mandela i la declaració sobre la protecció de les persones contra la tortura de Nations Unides, assegleix que la situació dels presos catalans es pot equiparar a “la tortura psicossocial” o a un “tracte degradant”, i l'única finalitat és “un càstig màxim”, i més si no se'ls ha declarat culpables. Clouen que se'ls aplica “la política de dispersió”, amb la qual el govern espanyol encara castiga els presos d'ETA i els seus fills i familiars.

d'ara estarà dues hores més tancat a la cel·la durant un mes. No és el primer castigat. Oriol Junqueras ja va complir la sanció de deu dies sense patir per haver contestat una trucada en directe de RAC1.

La situació dels nous presos polítics catalans és complicada. Tots han de

passar setze hores tancats en unes cel·les d'uns 10 m², i les vuit hores restants poden estar-hi fora en dues franges: de 8.30 a 13.30 i de 16.30 a 19.30, amb àpats inclosos. És l'horari que compleixen la majoria de reclusos condemnats als penals. Els reclusos preventius, com que encara estan pendents de judici,

no tenen tantes activitats per poder dur a terme l'itinerari personal de tractament es fa un cop la persona ha estat condemnada en sentència ferma. El seu empresonament preventiu és excessiu, reiteren les defenses, i si són condemnats, la seva suposada rehabilitació s'hauria d'investar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Parlament posa a prova el vot de Comín

La mesa li accepta la petició, que es faria efectiva avui en el ple. L'oposició hi recorre en contra. El 3 de maig, ple per avançar en la investidura a distància

Emma Ansola
BARCELONA

La mesa del Parlament va acceptar ahir finalment la delegació de vot de Toni Comín i el conseller destituït ja podrà exercir avui el dret a vot a través del portaveu d'ERC, Sergi Sabrià, en la sessió prevista per aprovar part de la paga extra als treballadors públics. Serà així sempre que avui l'oposició, que considera que la delegació de vot no s'adequa ni als criteris establerts pel Tribunal Constitucional ni als informes dels lletrats, no aconsegueixi impedir-ho amb les peticions a la mesa perquè avui, abans de l'inici del ple, reconsideri la decisió. La mesura també té l'oposició de Rajoy, que estudia com fer-hi front.

Els focus estaven fixats ahir en aquesta petició del conseller destituït pel 155, però les mirades finalment també es van dirigir a la convocatòria d'un nou

Les frases

“Tal com està el context, és difícil dir al cent per cent que no es produiran unes noves eleccions”

Gemma Geis
PORTAVEU DE JUNTS PER CATALUNYA

“La situació és greu, Rajoy s'hauria de despertar i reaccionar, ells ho poden aturar immediatament”

Inés Arrimadas
PRESIDENTA DE CIUTADANS

“No hauríem d'arriscar-nos a aconseguir una investidura a l'últim minut”

Sergi Sabrià
PORTAVEU D'ERC AL PARLAMENT

“Aquells que tenen una ordre judicial de crida i cerca no poden tenir el vot delegat”

Eva Granados
PORTAVEU DEL PSC AL PARLAMENT

ple el pròxim dia 3 de maig i a la possibilitat que la sessió de la setmana que ve serveixi per aprovar la reforma de la llei de presidència, eina que hauria de permetre investir a distància un candidat a governar la Generalitat. A hores d'ara, aquesta designació la té el diputat Jordi Sánchez, en presó preventiva a Soto del Real, però Junts per Catalunya no

descarta aplicar-la per investir Carles Puigdemont com a cap de llista de la formació i prioritat del grup.

Però per fer possible qualsevol investidura amb l'abstenció de la CUP, a excepció de la de Puigdemont que els anticapitalistes han assegurat que hi votaran a favor, JxCat i ERC necessiten 66 vots, un més que l'oposició. La delegació de vot de Comín

va en aquesta direcció, així com la de Puigdemont, sol·licitada i executada en el ple anterior i totalment vigent per a les sessions posteriors, segons feia constar ahir el grup parlamentari que li dona suport. Amb aquests vots la investidura tiraria endavant en segona volta per majoria simple.

El vicepresident de la mesa del Parlament i diputat de Junts per Catalunya, Josep Costa, assegurava que la situació judicial de Comín és la mateixa que Puigdemont ja que tots dos es troben incapacitats, a causa de la seva situació judicial, per assistir a la cambra i, per tant, poder fer ús de la delegació de vot. Costa va treure importància a les recents “amenaces” d'impugnació, ja que en cap moment es va recórrer contra la votació de Puigdemont i, a més a més, considera que “els tràmits són els correctes i estan ben fonamentats”. Ciutadans, el PP i el

PSC, però, són totalment contraris a la decisió ja que consideren que aquests diputats estan afectats per una ordre de detenció que els impedeix poder delegar el vot. Tal com van fer amb Puigdemont, tots tres partits han presentat una reconsideració a la mesa, però Ciutadans vol anar més enllà i podria dirigir-se al TC. Des de la cambra catalana ahir la presidenta del grup de l'oposició, Inés Arrimadas, també reclamava al president Mariano Rajoy que actués per evitar-ho, ja que són els únics que podrien deixar en suspensió

la decisió.

I conjuntament amb la delegació de vot, la reforma de la llei de presidència també és objecte de discussió. JxCat hi té posats tots els esforços, però ERC considera que també cal reformar el reglament de la cambra, decisió que no comparteixen els de Puigdemont. A més, apunten que la reforma seria ràpidament recorreguda per l'Estat, per la qual cosa reiteren el que ja és un clam dels republicans, un candidat que permeti una investidura efectiva que permeti nomenar un govern que esborri el 155. ■

EL PUNT AVUI+

T E L E V I S I Ó

El director d'El Punt Avui, Xevi Xirgo, entrevista en el programa 'En confiança' el delegat del govern espanyol a Catalunya

Enric Millo

Avui, a les 20.30 h i a les 23.00 h, a El Punt Avui Televisió, i demà se'n publicarà un ampli resum al diari El Punt Avui

Segueix-la també a www.elpuntavui.cat

El president Torrent i el secretari primer, Eusebi Campdepadrós, ahir, dirigint-se a la reunió de la mesa ■ JOSEP LOSADA

El govern espanyol amenaça amb accions legals contra la delegació del conseller

■ Rajoy anuncia que sospesa la impugnació al costat del primer ministre de Turquia ■ La Moncloa pretén desestabilitzar la majoria amb vista a la investidura

Emili Bella
BARCELONA

L'han exercit Carles Puigdemont, Oriol Junqueras, Jordi Sánchez, Jordi Turull, Raül Romeva i Josep Rull, però el govern espanyol es planteja impugnar el vot delegat de Toni Comín. Segons va subratllar ahir el president Mariano Rajoy, La Moncloa estudiarà si emprèn "accions legals" davant la decisió de la mesa del Parlament d'autoritzar la delegació del vot del diputat d'ERC, exiliat a Brussel·les. Ho va dir en una roda de premsa a Madrid al costat del primer ministre turc, Binali Yıldırım, en un moment en què l'independentisme compara les mancances flagrants dels estats de dret espanyol i turc.

"Nosaltres, el primer que demanarem a la mesa, però no com a govern, perquè no tenim competència per fer-ho, és que la seva posició sigui que el senyor Comín no pugui delegar el seu vot, perquè no té cap sentit", va opinar.

En el cas del vot de Puigdemont, el govern del PP ja va anunciar que en meditava la impugnació quan el president era pres a Neumünster, però final-

Mariano Rajoy, ahir, entre banderes turques a La Moncloa ■ REUTERS / SUSANA VERA

El jutge Llarena, en el focus

Una tercera decisió, i no menys important, que té entre mans la mesa del Parlament i que ja ha estat anunciada amb anterioritat és la querrel·la que es vol presentar contra el jutge Pablo Llarena pel fet de no respectar els drets dels diputats electes després que denegué al diputat Jordi Sánchez assistir al debat de la seva investidura a la presidència de la Generalitat. Ahir la mesa va rebutjar les peticions de reconsideració de l'oposició, la qual cosa dona via lliure als serveis jurídics

del Parlament perquè estudiïn i exerceixin accions penals que determinin responsabilitats dels magistrats del Suprem, segons l'acord de la mesa. Aquesta decisió, però, no té el vistiplau de l'oposició, que considera que és partidista i que per tant no es pot executar en nom del Parlament. Els lletrats també hi van posar objeccions apuntant que no eren advocats penalistes. Cs tornava a reclamar acció a Rajoy i anunciava un contenciós administratiu contra la decisió.

Les frases

“Nosaltres, el primer que demanarem a la mesa és que la seva posició sigui que el senyor Comín no pugui delegar el seu vot”

“Estudiarem totes les accions legals per evitar decisions que contradiuen la legalitat”

Mariano Rajoy
PRESIDENT ESPANYOL

ment no el va portar al Tribunal Constitucional. El vot de Comín és essencial si es vol tirar endavant una candidatura a la presidència de la Generalitat que no pretengui comptar amb els vots a favor de la

CUP. Puigdemont ja va advertir, en l'entrevista a TV3 del dia 15, que no preveia l'escenari d'unes eleccions si no és que Madrid hi intervingu: "Nosaltres no volem eleccions, però és ser ingenu pensar que

hi ha risc zero d'eleccions, perquè hi ha una altra part aquí que juga, que és l'Estat espanyol. I no juga sempre amb les cartes netes. Hem de preveure la possibilitat que hi hagi un interès que ens aboqui a anar a eleccions.”

En qualsevol cas, Rajoy va demanar ahir que es recuperi el "seny" i la normalitat "política i social" a Catalunya amb la investidura d'un president "habilitat per governar", és a dir, un president del gust del jutge Pablo Llarena, que fins ara ha descartat tres candidats. ■

TEATRE AUDITORI SANT CUGAT

BEJART BALLET LAUSANNE

Divendres, 27 d'abril, 21h
Dissabte, 28 d'abril, 19h

**BÉJART
BALLET
LAUSANNE**

El Béjart Ballet Lausanne torna a Sant Cugat amb tres coreografies aclamades internacionalment: *Tombées de la dernière pluie*, *Piaf* i *Boléro*.

ASSAIG OBERT
Divendres 27,
17.30 h

Fundació suïssa para la cultura
prohelvetia

Entitat benefactora
Catalana Occident
Assagadora

Mitjans de comunicació
LA VANGUARDIA

3 CATALUNYA RÀDIO TOT Sant Cugat

Amb el suport de
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Diputació de Barcelona

DIA INTERNACIONAL DE LA DANSA
www.culturaparis.com

AJUNTAMENT DE SantCugat

VENDA D'ENTRADES
www.tasantcugat.cat

Tombées de la dernière pluie © BBL - Laureh Pasche

133155-1186457T

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carles Puigdemont amb els diputats de Junts per Catalunya després d'una trobada celebrada el 7 d'abril a Berlín ■ REUTERS

De Schuby a Berlín

ARREST • Es compleix un mes d'ençà que Carles Puigdemont va ser detingut en una gasolinera al nord d'Alemanya en ruta quan tornava des de Finlàndia cap a Bèlgica **POSSIBLE EXTRADICIÓ** • La justícia de Schleswig-Holstein encara està analitzant els càrrecs imputats pel magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena al 130è president de la Generalitat

Gemma C. Serra

Berlín

El diumenge 25 de març, a les 11,19 del matí, la vida de Carles Puigdemont va fer un tomb que, pocs mesos enrere, ningú no hauria imaginat. El cotxe en què viatjava, amb Josep Maria Matamala i tres fidels acompanyants més, va ser interceptat per la policia alemanya, en una gasolinera de l'autopista A-7, a l'altura d'un poblet anomenat Schuby, a 35 quilòmetres de la frontera amb Dinamarca. Unes hores després va ingressar a la presó de Neumünster, la més gran del *land* de Schleswig-Holstein, per decisió d'un jutjat de primera instància i en raó de l'euroordre emesa pel jutge Pablo Llarena.

Puigdemont havia entrat aquell matí a territori alemany, després de deixar divendres al vespre Finlàndia, on havia participat en dos actes públics, dins la seva campanya per internacionalitzar el procés. Va ser a Hèlsinki, aquell divendres, on va conèixer la notícia de l'empresonament de l'aleshores candidat a la presidència, Jordi Turull, i altres companys; també allà va saber que Marta Rovira havia optat per l'exili a Suïssa, i que Llarena havia reactivat l'euroordre contra ell, per rebel-

lió i malversació de fons públics.

La idea de Puigdemont era tornar a Brussel·les, on tenia tota la logística i equip d'advocats. En comptes d'això, va haver d'adaptar-se a una situació que ni els ciutadans alemanys acabaven d'entendre: l'empresonament al seu territori del líder d'una opció política legal, amb una majoria parlamentària que li permetia ser investit com a president de la Generalitat, en un estat membre de la Unió Europea (UE) i després d'unes eleccions legi-

A partir del 7 d'abril, Puigdemont ha rebaixat el to de les seves intervencions públiques

timades per tots els estaments competents. Puigdemont va quedar pendent de la decisió de la justícia alemanya.

El primer dia hàbil després de la Setmana Santa, el dimarts 3 d'abril, la fiscalia del *land* va emetre un primer comunicat donant suport a la petició de Llarena. Pocs dies després, però, l'Audiència de Schleswig va desestimar el càrrec de rebel·lió, va demanar informació addicional a Espanya i va decidir deixar Puigdemont en llibertat sota fiança de 75.000 euros.

Entre les últimes imatges de Puigdemont a Hèlsinki, el divendres 23 de març, i la seva reaparició, a la porta de la presó de Neumünster, davant de desenes de càmeres de televisió i de fotògrafs arribades d'arreu del món, havien passat catorze dies. En aquest temps s'havien filtrat a l'exterior algunes notícies seves i missatges d'optimisme, per mitjà de les xarxes socials. També havia rebut una primera visita de la seva esposa, Marcela Topor, d'uns quants amics i companys de lluita o de diputats alemanys, cadascuna de les quals havia estat seguida en directe pels mitjans de comunicació aplegats davant de la presó, sota la neu primer, amb pluja després, o finalment sota un sol lluent.

Dos advocats de prestigi, l'exjutge del Suprem alemany Wolfgang Schomburg i el seu fill Sören, s'havien incorporat en aquest temps a l'equip jurídic de Puigdemont. Amb Schomburg pare va sortir de Neumünster, enmig d'un desplegament mediàtic impressionant, amb paraules d'agraïment a la professionalitat i respecte amb què l'havien tractat, tant el personal com els altres presos. Tot seguit, i davant de les càmeres d'arreu del món, va exigir l'alliberament dels presos polítics tancats a Espanya.

La següent aparició va ser l'endemà mateix, dissabte, en una con-

5
d'abril va ser el dia en què l'Audiència de Schleswig Holstein va desestimar el càrrec de rebel·lió per a Carles Puigdemont i li va concedir llibertat sota fiança de 75.000 euros. L'endemà, el 130è president de la Generalitat sortia de la presó de Neumünster.

ferència de premsa ja a Berlín, on va fixar la seva residència. Va ser encara més multitudinària que la intervenció a la sortida de la presó. Va respondre en anglès, francès, català o castellà a totes les preguntes que li va fer, de nou, mitjans de comunicació d'arreu del món.

A partir d'aquell 7 d'abril, Puigdemont ha rebaixat la intensitat de les seves intervencions. S'ha retrobat amb els companys de partit i amb gent de la colònia catalana de Berlín en sopars, actes públics o semipúblics; ha concedit algunes entrevistes; ha donat alguna conferència; ha rebut els diputats de Junts per Catalunya, membres de la CUP o d'ERC; s'ha trobat amb activistes pro drets humans, com l'artista xinès Ai Weiwei. Se li ha fet alguna fotografia mig d'amagatotis i també hi ha hagut algun mitjà que ha volgut difondre l'adreça de l'aparthotel de Berlín on va fixar la seva residència a la capital alemanya. Hi ha un bon plegat d'imatges públiques i autofotos privades en aquest mes *alemany* de Puigdemont.

Avui comença a comptar el seu segon mes a Alemanya, a l'espera de la decisió de la justícia del petit *land* de Schleswig-Holstein, per a un cas, el del 130è president de la Generalitat, que ha internacionalitzat de manera fulminant el procés català. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fiscal fa el buit als primers testimonis pel ferit a l'ull l'1-0

■ No assisteix a la declaració de les cinc persones, que van indicar que la situació era de calma quan hi va haver el tret

Redacció
BARCELONA

El fiscal del jutjat d'ins-trucció número 7 de Bar-celona va fer el buit ahir a la declaració davant el jut-ge dels cinc primers testi-monis, citats per l'acusa-ció particular, arran de la querella per un delictes de lesions contra un agent i dos comandaments de la Policia Nacional present l'1-0 interposada per Ro-ger Español, el noi que va perdre la visió d'un ull en rebre l'impacte d'una pilo-ta de goma disparada per efectius d'aquest cos. El

fiscal no està obligat a pre-senciar les declaracions, ja que pot accedir-hi després perquè s'enregistren, però perd així l'oportunitat de formular preguntes als testimonis. Amb això, no-més hi van assistir les ad-vo-cades Anaïs Franquesa i Laia Serra, que represen-ten, respectivament, el mateix Español i l'Ajunta-ment de Barcelona, que també s'ha erigit com a acusació popular.

Els fets van passar al carrer Sardenya de Barce-lona, entre Diputació i Gran Via. Els citats ahir –un periodista, dos que es-

taven treballant fent fotos i vídeos, un observador del grup Som Defensors i una veïna que va veure els fets i va socórrer els ferits– van assegurar que el tret es va produir quan els agents ja marxaven després d'ha-ver-se endut les urnes del CEIP Ramon Llull, i la si-tuació a l'exterior estava segons ells plenament calma i sense cap risc de violència. El dispositiu anava reculant d'esquena cap a les furgonetes, men-tre els manifestants els se-guien avançant cap a ells a uns 30 metres de distàn-cia. En un moment deter-

L'actuació de la Policia Nacional l'1-0 s'ha portat als jutjats ■ A. SALAMÉ / ARXIU

minat, un escopeter –que es veu en algunes imatges, però del qual el jutge enca-ra no ha demanat el núme-ro policial– va carregar l'arma i va disparar direc-tament contra la gent, en-capçalada per una línia de periodistes del tot visibles i identificats, que venia per la vorera del costat Llo-

bregat, a uns 15 metres.

La pilota de goma va im-pactar a l'ull d'Español i va deixar-lo mig estabornit, com es veu en un vídeo en-registrat per un periodista de La Directa que va testi-ficar ahir, que era just dar-rere el ferit. Diverses per-sones s'hi van acostar a atendre'l, però en aquell

moment hi va haver dos trets més, un dels quals va impactar a la cama d'un al-tre home. Els protocols po-licials apunten que els trets amb bales de goma s'han de fer contra el terra i no directament, tot i que a Catalunya estan expres-sament prohibits des del maig del 2015. ■

Del 27/04 a l'01/05, per 4,95 €, al quiosc amb El Punt Avui.

Perquè si els nostres
polítics no tenen
llibertat,

no hi haurà llibertat
per a cap de
nosaltres.

Compra el domàs, col·labora amb Òmnium.

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS

EL PUNT AVUI+

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ANÀLISI

Esteve Vilanova
evilanova@elpuntavui.cat

La paradoxa del mentider

La paradoxa del mentider diu així: "Menteixes quan dius que menteixes?" Si la resposta és: "Sí, menteixo", no menteix perquè és un mentider que afirma que menteix. Si per contra diu: "No menteixo", després mentiria.

Aquests dies dos fets rellevants han evidenciat que molt sovint vivíem instal·lats entre les mentides, i també descobrim com la mentida s'utilitza d'arma política i això em sembla una ferida greu a la democràcia i fins i tot a la justícia. L'informe que la Guàrdia Civil ha lliurat al magistrat Llarena, per instruir la causa general a l'independentisme, és tan rebuscat, retorçat i forçat per aconseguir l'objectiu de descobrir-hi violència i malversació, que fa venir calfred. I encara fa venir més tremolor democràtic descobrir com el magistrat sustenta tota la seva causa i acusacions basant-se en la credibilitat dels escrits policials que grinyolen ostensiblement. Fins avui, quan la justícia volia esbrinar quelcom sobre diner públic s'adreçava als responsables de gestionar-lo i de controlar-lo, no endebades per exercir el control del diner públic hi ha un cos d'interventors que són qui han de donar fe de la cor-

recció de les despeses. Però en el cas català, el Ministeri d'Hisenda fa una bona temporada que té intervinguda la Generalitat i en controla totes les despeses, precisament per evitar desviacions de diners cap al procés. Qui amb més coneixement i autoritat hi ha avui per acreditar el que cerca el magistrat Llarena que el Ministeri d'Hisenda? Doncs ha omès aquest canal i s'ha decantat per la Guàrdia Civil, que només ha pogut fer informes molt genèrics i basats en suposicions de mal-fiança.

Qui amb més autoritat hi ha avui per acreditar el que cerca Llarena que el Ministeri d'Hisenda?

L'error greu del magistrat és que, basant-se en aquests informes policials, va cursar ordres per reclamar l'extradició dels polítics exiliats a Alemanya, a Bèlgica i a Escòcia, i els jutges estrangers que entenen d'aquestes causes de moment sembla que no hi veuen la violència que diu que han comès els exiliats i demanen més informació per acreditar la malversació perquè dubten del que

Montoro ha negat que es gastés un euro públic en el referèndum ■ EFE

diu la requisitòria judicial. Això ha posat els fets a l'escrutini d'uns jutjats de fora i han començat a aflorar els nervis. Cristóbal Montoro, màxim responsable del control de les finances de la Generalitat intervinguda, diu i repeteix que "no s'ha gastat ni un euro de diner públic en el procés", afirma-

ció que ha provocat un enuig monumental del magistrat perquè desfa i desacredita tota la seva estratègia acusatòria i petició d'extradició davant dels jutjats estrangers. Menteix el mentider?

En el món econòmic i empresarial la paradoxa del mentider va entrar en funcionament com un

atac a la desesperada per generar una psicosis de por social per aturar el procés, assolint el punt màxim amb el trasllat de les seues socials d'algunes empreses i tota la publicitat alarmista següent. Ara, els màxims responsables d'algunes d'aquestes empreses més importants, especialment les bancàries, comencen a dir que varen sobreestimar els efectes del procés a l'economia. I és que les dades econòmiques són tan contundents en contra del seu alarmisme, que negar-ho els des-acreditaria encara més. Menteix el mentider?

Però el mal ja està fet, molta gent van patir angoixa tot i que alguns insistíem que calia mantenir la calma perquè ja sospitàvem que podria ser una gran campanya basant-se en mentides, i, també, la seva campanya d'intencionalitat política va fer mal a la marca Catalunya. És bo que el mentider reconegui les seves mentides públicament, però el seu deure moral és refer el màxim possible el mal que va generar i revertir la situació que va crear, que implica necessàriament retornar les seues a Catalunya. Si no és així, haurem de formular la següent pregunta: menteixen quan diuen que van mentir? No hi havia altres interessos inconcessibles?

Joaquim Gay de Montellà, president de la patronal Foment, deia en una entrevista recent: "Catalunya va a un període de 10 anys o més sense creixement si seguim així." Menteix el mentider?

Arxiven la causa contra l'alcalde de Roses

■ Mindan va signar el decret abans de rebre l'advertiment i no s'hi veu cap delictes

Joan Puntí
ROSES

L'alcalde de Roses, Montse Mindan, no haurà d'anar a judici per desobediència en haver donat suport a l'1-O, segons va decidir la titular del jutjat de primera instància de Figueres, que ha decidit finalment arxivar el cas. Aquest jutjat va obrir causa contra Mindan el mes d'octubre passat, arran d'una denúncia d'un ciutadà rosenc, i l'alcalde va

haver d'acudir a testificar el 28 de febrer passat, circumstància que va impulsar una concentració de suport de càrrecs electes i ciutadans diversos en comparèixer als jutjats. Mindan es va acollir al dret a no testificar, i la compareixença va durar pocs minuts. En aquell moment, l'alcalde ja es va mostrar molt optimista de cara al sobreseïment i arxivament, tal com ha passat.

La interlocutòria conclou que no està acreditat que l'alcalde incomplís l'advertiment que li va fer l'Estat per "iniciar, informar, tramitar o dictar" qualsevol actuació que permetés celebrar el refe-

rèndum. El jutjat admet que Montse Mindan va signar un decret donant suport a la votació, però com que ho va fer abans que li arribés l'advertiment, la interlocutòria recull que aquí no hi ha delictes. "El requeriment [que és del 12.9.2017] va ser posterior a l'edicta en què [Mindan] donava suport plenament al referèndum [que és del 7/9/2017]", especifica la interlocutòria.

De fet, la jutgessa assegura que la investigació practicada pel jutjat no permet "la formulació d'una acusació fonamentada en dret" i també que els indicis sobre els fets "són insuficients per de-

El diputat Roquer fa broma a Mindan abans d'entrar al jutjat ■ JOAN PUNTÍ

duir una imputació penal amb la solidesa exigible".

El jutjat es remet a un informe municipal que especifica que el dia de les votacions l'Ajuntament de Roses no va acordar "cap mesura ni va designar cap

mitjà humà" perquè col·laborés directament o indirectament amb el referèndum.

La pedecatista Montse Mindan va declarar ahir, després de conèixer l'arxivament, a l'agència ACN que estava "molt conten-

ta" perquè des d'un principi la causa "no tenia fonament", i va afirmar que esperava que la resolució del seu cas doni ànims a la resta d'alcaldes que són també investigats per desobediència. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Martí Estruch** Excav de premsa del Consell de la Diplomàcia Pública de Catalunya (Diplocat)

“La liquidació del Diplocat reconeix la bona feina feta”

TRIBUNALS • “El tancament és una aberració no només política sinó també jurídica, i algun dia es demostrarà que és il·legal”
SILENCI • “Ens dol que el PSC, que ha participat en la majoria dels programes de visitants internacionals, no només no digui res sinó que sigui còmplice”
QUEIXA • “Algun dia hauríem de parlar de la malversació de fons que ha implicat l'aplicació del 155”

Òscar Palau
BARCELONA

El 27 d'octubre es va aplicar el 155, i liquidar Diplocat ja va ser una de les primeres decisions...

Per què s'ha allargat tant?

El 27-O va quedar clar que s'iniciava un procés, el que passa és que s'ha allargat perquè hi ha hagut un estira-i-arroña jurídic i diverses entitats que integren Diplocat han presentat contenciosos administratius. I estan en marxa, però les mesures cautelars que demanaven, com que no s'executés el tancament, els jutges no les han acceptat. Estem convençuts que és una aberració no només política sinó també jurídica i que algun dia, com tantes altres coses, es demostrarà que el tancament és il·legal, que el 155 no dona poders a l'Estat per fer el que li doni la gana, i tampoc per dissoldre un consorci *autonòmic*.

Els contenciosos presentats tenen més recorregut judicial?

Els estatuts deixen clar que l'únic que té potestat per dissoldre Diplocat és el ple. Per què no s'han atrevit a convocar-lo? Suposo que perquè, malgrat que la Generalitat hi té la veu majoritària, els feia por que les altres entitats no ho acceptessin. Així han aplicat la via directa, que és utilitzar la força o el poder que et dona tenir les lleis a la teva disposició. Amb un real decret i una ordre del Consell de Ministres ho han executat, si bé tampoc l'han encarregat a una comissió liquidadora formada per persones de la Generalitat.

Com a extreballadors han demanat que accessin la veu les entitats del consorci. Els han decebut?

Els membres de Diplocat eren 39, i ens hauria agradat que hi hagués hagut 39 veus que es queixessin, però pensa que tam-

Martí Estruch, fotografiat la setmana passada, ja a l'atur, al centre de Barcelona ■ ANDREU PUIG

bé n'hi havia com Foment del Treball... Destaco el paper lleial, molt digne, de l'Ajuntament de Barcelona, l'Associació Catalana de Municipis, CCOO i UGT, la Pimec, Femcat, Amec... Tots ells han presentat contenciosos dient a l'Estat que no podia liquidar Diplocat perquè està envaint les seves competències. Hi havia espai per a més protesta, sí, però per això no ens queixarem.

Com justifiquen liquidar Diplocat? Era il·legal el que feia?

Això és el més escandalós... L'aberració és que el decret ratificat pel Consell de Ministres només dona dues raons. Una, que és una entitat inútil i innecessària. I dues, que el seu objectiu era promoure el secessionisme a l'exterior. Una, si som útils o no, no és el govern espanyol qui ho ha de decidir sinó el català, o els ciutadans de Catalunya; i dues, una entitat hereva del Patronat Català Pro-Europa, que data del 1982, que el 2017 es va dedicar a promocionar Sant Jordi, a dur

una exposició de Pere Casaldàliga a São Paulo o a donar beques per estudis internacionals no pot ser acusada de dedicar-se només a promoure el secessionisme. Encara més, quan hem explicat el procés polític a l'exterior mai hem pres partit i hem convidat sempre veus plurals.

De fet, també havien vingut als seus actes els mateixos partits que promouen el 155...

Sí, sobretot el PSC, que ha participat en la majoria dels programes de visitants internacionals promoguts, que són molts. Que no només no digui res sinó que sigui còmplice del tancament de Diplocat ens dol. A les trobades muntades al Parlament quan teníem visites convidàvem sempre tots els partits. És paradoxal que després com a mínim no hagin reconegut la voluntat plural de les nostres actuacions.

Què han fet els treballadors des que es va anunciar la dissolució fins ara que s'ha fet efectiva?

A L'ATUR. El 13 d'abril tanca-va finalment, per obra del 155, el Consell de la Diplomàcia Pública de Catalunya, Diplocat, creat el 2012 a partir del Patronat Catalunya-Món i que amb només 2 milions de pressupost anual i 17 treballadors que ara van a l'atur va fer anar de bòlit tota la diplomàcia estatal. Martí Estruch, excav de premsa amb una dilatada trajectòria exterior, se n'ha erigit ara en portaveu.

majoria estem a l'espera de si tenim govern i aquest realment fa el que ha dit, perquè tant ERC com JxCat han dit que la intenció és tornar-lo a implementar. És clar, faltarà veure què fa l'Estat, que segurament no ha liquidat Diplocat per acceptar-ho després sense protestar.

Però hem quedat que era legal! Cert, seria completament legal. Sense un estat d'excepció com el que ha implantat el 155 no veig com es poden oposar que reobrin les delegacions i es torni a muntar Diplocat, i si s'ha de dir Catdiplo o tenir un nom o forma diferent, doncs ho tindrà.

Sense un estat d'excepció com el del 155 no veig com es poden oposar que es reobri el Diplocat

En tot cas, la feina de formiguetes que van fer a escala internacional potser ara s'està veient...

Sí, des del principi ens hem pres aquesta liquidació com un reconeixement a la bona feina feta... De fet ja sabem que els feia molta nosa, perquè qualsevol activitat que fèiem rebia el boicot molt poc diplomàtic de la diplomàcia espanyola. Però la feina ben feta deixa llavors, i creiem que una part, òbviament no tota, de la comprensió, reconeixement i aliances que tenim a l'exterior, tant en l'àmbit polític com de mitjans, és fruit de la feina del Diplocat, les delegacions, entitats de la societat civil com l'ANC... Hi ha una colla de gent que fa anys que pensa i treballa en clau exterior. ■